

Chương 21

Gặp lại Sở Dật Đình (1)

“**T**hái tử điện hạ, nếu ngài có ý với nữ tử này, cự thần có thể thăm dò gia thế nàng vì ngài...”

Trong đám người đi theo Phong Lăng Thiên, có một lão đầu râu ria hoa râm, mặt đầy nếp nhăn khô gầy, hẳn là Lưu Vĩnh Thái phó của Phong Lăng Thiên.

Lưu Vĩnh nhìn Phong Lăng Thiên lớn lên từ nhỏ, rất trầm ổn, lão luyện, ân nhân, mưu lược, Phong Lăng Thiên tuyệt đối là số một số hai trong một nhóm huynh đệ tỷ muội kia, xuất chúng nổi bật.

Hắn chỉ có một tật xấu, để cho phụ tá và thủ hạ của hắn canh cánh trong lòng, đầu đầu không dứt.

Đó chính là không biết vì sao, Phong Lăng Thiên hết sức xa lánh những phi thiếp mà phụ hoàng hắn chọn lựa cho.

Huynh đệ của hắn đến tuổi này, không nói là trưởng tử, thứ tử thứ nữ cũng đã sớm sinh mười sinh tám.

Duy chỉ có Phong Lăng Thiên, phụ hoàng hắn đưa cho hắn bao nhiêu nữ nhân, hắn chuyển giao tất cả những nữ nhân đó cho thủ hạ của hắn, đến nay vẫn cô đơn một mình, đừng nói con cái, Lưu Vĩnh quả thật hoài nghi, đến nay có phải Phong Lăng Thiên không biết việc đời không.

Nói không có, con cháu Hoàng thất, mỹ nữ diệp ndaa nleeq uuyd oon bên cạnh như mây, hấp dẫn ngàn vạn, còn nhiều cơ hội có thể tiếp xúc nữ nhân.

Nói có, Lưu Vĩnh lại chưa bao giờ thấy Phong Lăng Thiên đưa nữ nhân nào về Đông cung ngủ chung.

Phong Lăng Thiên không hề để ý chút nào đến chuyện này của mình, hoàn toàn không để trong lòng, lại làm gấp một đồng lớn tâm phúc và phụ tá trung thành tận tâm.

Như vậy không thể được. Chẳng lẽ Thái tử điện hạ thật sự không ham nữ sắc? Hay là có bệnh khó mở miệng không tiện nói ra? Chẳng lẽ thật ra hắn thích nam nhân...?

Phải biết, mặc dù Phong Lăng Thiên là Thái tử địa vị cao quý, nhưng trước hắn, còn có hai Thái tử, bọn họ cũng vì như thế này hoặc bị tội danh mà bị đương kim Thánh thượng phế vị trí Thái tử, cách chức làm thứ dân.

Lấy tâm trí và mưu lược của Phong Lăng Thiên, mặc dù không không đến mức xen vào ai, phạm vài sai lầm không thể tha thứ, nhưng, không có nhi tử suy cho cùng vẫn không ổn.

Nếu người có tâm mang chuyện này đến trước mặt Thánh thượng quạt gió thổi lửa, bởi vì chuyện này mà Thánh thượng không tự phế Phong Lăng Thiên, cũng không phải không thể.

Chính vì thế mà thủ hạ của Phong Lăng Thiên đều vì Phong Lăng Thiên mà gấp muốn chết, mặc dù đáng đáp Tô Hồng Tụ quả thật rất đẹp, quá mức yêu mị, cũng không phải là nhân duyên tốt, nhưng chỉ cần Phong Lăng Thiên có ý tứ với nữ nhân, nguyện ý thân cận nữ nhân, những thủ hạ kia cũng đã A di đà Phật, cảm tạ trời đất, nào còn quản xem nữ tử này có xứng đôi với hắn hay không?

Nhưng mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nhìn thấy rõ Phong Lăng Thiên động lòng với nữ tử kia, rõ ràng một cái di. enda/nle, equ, ydo. nn chớp mắt của hắn cũng chưa từng rời khỏi nữ tử kia, nhưng quay đầu lại, hắn lại không muốn thân cận với nữ tử kia rồi hả?

Chẳng lẽ chân chính trả lời cho suy đoán của bọn hắn, Phong Lăng Thiên thật sự có bệnh khó có thể mở miệng không tiện nói ra?

Lưu Vĩnh gấp muốn chết, hận không thể xông tới túm lấy Phong Lăng Thiên, cứng rắn nhét Phong Lăng Thiên vào trong phòng lầu hai, buộc Phong Lăng Thiên thân cận với Tô Hồng Tụ, nhưng mà Phong Lăng Thiên lại ném xuống một chữ “Đi”, ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn về phía sau, đã quay đầu ngựa, đi mất.

Chiến bào màu đỏ sau lưng hắn đón gió mạnh mẽ, khí phách vô biên và huyết khí lan tràn trong không khí, giống như sen hồng uống máu nở rộ kéo dài mười dặm phố.

Nhìn dáng vẻ Phong Lăng Thiên, nho nhã, anh tuấn, lịch sự, dịu dàng, ai có thể nghĩ tới ba ngày trước người này mới chôn tươi giết sống mười vạn tên lính quy hàng ở Thiều Quan?

Khi biết Thiều Quan cạn lương thực, còn dư lương thảo chỉ có thể ứng phó nửa tháng sau, Phong Lăng Thiên quyết định hạ sát lệnh thật nhanh.

Phải biết rằng từ trước đến giờ chuyện hạ lệnh giết chóc như vậy nhà dùng binh luôn khinh thường. Người ta rõ ràng đã đầu hàng người, người còn giết người ta, vậy chẳng phải buộc người khác sau này liều chết phản kháng, cho dù như thế nào cũng không quỳ gối với người?

Nhưng Phong Lăng Thiên mặc kệ, chết mười vạn người, còn hơn chết toàn bộ người Thiều Quan, chết kẻ địch, còn hơn chết người mình. Ngay cả phụ tá và mưu sĩ hết lời khuyên bảo hắn, thậm chí lấy cái chết uy hiếp, Phong Lăng Thiên cũng không thay đổi quyết định của mình.

Lòng dạ độc ác, mạnh mẽ vang dội. Chuyện Phong Lăng Thiên quyết định, người khác chưa bao giờ có thể thay đổi.

Đây cũng chính là lý do năm đó Lưu Vĩnh chọn trúng Phong Lăng Thiên trong mười mấy Hoàng tử, cố ý muốn làm Thái phó cho hắn.

Lưu Vĩnh than thở dài, không thể làm gì khác hơn là nhìn theo phương hướng Phong Lăng Thiên giục ngựa đi xa, không lâu lắm, cũng không thương tiếc mà thúc tuấn mã phía dưới: “Giá!”

Vó ngựa lộc cộc, cuồng phong mãnh liệt, Lưu Vĩnh ra lệnh một tiếng: “Đuổi theo thiếu chủ!” Trên trăm tên quân sỹ mặc áo giáp màu đen võ trang đầy đủ lập tức cùng nhau ghì cương quay đầu ngựa.

Tiếng dặm chân tại chỗ rầm rầm chấn động thiên hạ, trên trăm kỵ binh tinh anh nâng lên bụi đất đầy trời, cho cát bay đá chạy giục ngựa đuổi theo Phong Lăng Thiên đã đi xa.

Tô Hồng Tụ đã sớm quên Phong Lăng Thiên vẫn chờ bên ngoài, nàng hoàn toàn không biết mới vừa rồi mình mang đến cho Phong Lăng Thiên rung động thế nào, giờ phút này toàn bộ tâm thần của nàng đều tập trung lên vệt nướng thơm ngào ngạt, vàng óng.

Tô Hồng Tụ cầm đĩa lên, không kịp chờ đợi nhét một miếng vệt nướng vẫn còn bốc hơi nóng vào miệng, miếng thịt nhỏ thơm ngon vừa mới vào miệng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp quyến rũ, nghiêng nước nghiêng thành lập tức toát ra vui vẻ và thỏa mãn khó có thể dùng lời diễn tả được.

Thấy tiểu nhị bên cạnh cầm khay mang thức ăn lên sắc mặt đỏ bừng, ngực đập mạnh thình thịch.

Tô Hồng Tụ thính mũi, tiểu nhị đi ngang qua cửa phòng, nàng đã sớm nghĩ thấy trên người đối phương nồng nặc mùi vệt trái cây.

“Cầm trong tay ngươi, là cái gì vậy?”

Trong lòng Tô Hồng Tụ tò mò, tiểu nhị nâng khay vải mới lấy từ sương phòng cách vách lên, đã lột vỏ, một đồng lớn mượt mà trơn bóng, trắng nõn sáng long lanh, xem ra hết sức mê người, chọc cho Tô Hồng Tụ nuốt vài ngụm nước miếng liên tiếp.

“Chuyện này... Đây là một... Công phẩm trong cung, bởi vì... Bởi vì chương quỹ của chúng ta có người trong cung, cho nên mới... Mới...”

Sắc mặt tiểu nhị đỏ ửng, nhịp tim đập như sấm đánh, một câu hỏi thật đơn giản, hấn đáp dứt quãng, bừa bãi, Tô Hồng Tụ dieendaanleequuydonn nghe không hiểu tiểu nhị đang nói cái gì, nàng tiến tới trước mặt tiểu nhị, dùng hai ngón tay trắng nõn mềm mại nhón lấy một trái vải trong khay, lưỡi mềm duỗi ra, xoẹt một cái cuốn trái vải vào trong miệng.

Tiểu nhị ngơ ngác há to miệng, nhìn không chớp mắt Tô Hồng Tụ phồng lên quai hàm trắng mềm tinh tế, nhai từng miếng mà nuốt trái vải xuống bụng.

Đột nhiên, Tô Hồng Tụ lại há mồm lần nữa, cái lưỡi mềm mại nhẹ nhàng nhè ra một hạt vải màu đen.

Sắc mặt tiểu nhị lập tức ửng đỏ, trong nháy mắt đó, máu toàn thân hẳn giống như cũng bởi vì sôi trào mà khô khốc, hai chân tiểu nhị mềm nhũn, không thể tiếp tục chống đỡ mình đứng thẳng, rầm một tiếng yếu đuối, va chạm vào thực khách phía sau.

Trừ âm thanh ầm ỹ tiểu nhị phát ra khi ngã xuống, còn có một âm thanh ầm ỹ khác của tiếng bước chân truyền ra từ dưới lầu.

Tô Hồng Tụ cúi đầu nhìn, chẳng biết từ lúc nào, ngoài cửa có một tráng hán cao lớn vững chắc, tráng hán có chiều cao chín thước, thân hình khô ngô. Sau lưng hẳn có một nam nhân đầu mang nón che mặt, sau lưng đeo một bội kiếm màu đen.

Cho dù dùng nón che mặt, thực khách trong tiệm hay vừa sải bước vào cùng nam nhân này, rồi rít nghiêng đầu đi, nín thở trầm ngâm, không chớp mắt tập trung vào hẳn.

Phong thái như vậy, hoa mỹ như vậy, một thân huyết sát chi phí cường hãn và lẫm liệt, không phải Sở Dật Đình, còn có thể là ai?